Benke László

A fegyverkovács dilemmája

Tenyerem alsó élével
bekerítem asztalomon a szemetet
s a kérdés kérdésével kérdezem:
miért nem tart érdemesnek
elhagyni a leheletem?
Mert a leheletemből is fegyvert kovácsolnak.
S szégyenszemre be kell vallanom:
én kovácsolok, jóllehet parancsra, habár
– megengedem – a fegyverkovácsolást
ma már elég jól megfizetik.
Akkor is, ha én csak egy ravaszkovács vagyok.
Ravaszt kovácsolok.
E részből szakmám szépségeit,
tehát az egész fegyverkovácsolást
nem tekinthetem át,
de szolgáljon mentségemül,
a kész konstrukciót
nem is bírja e kéz.
Talán gyönge és gyáva vagyok
önre emelni szememet,
ezért kerítem apró és kerek kis halmokba
asztalomon a szemetet,
miközben a kérdés kérdését kérdezem:
miért is vagyok fegyverkovács?
De az én helyzetemben s az ön idejében,
lehettem volna más?
Mit ajánl? Mitévő legyek?
S ha már kezére került, mire használja életemet?
Hagyjam abba? Vagy csak kovácsoljak tovább?
Uram, fontolja meg –
visszafelé is elsülhetnek a fegyverek!